

Az olasz képviselők a Szeged-állomáson

Unnepélyesen fogadja őket a hivatalos város

(A Délmagyarország munkatársától.) Hét-főn délelőtt utaztak át Szegeden az egységes párt olasz fasiszta vendégei, de már a kora reggeli órákban urrá lett a városban a lázas vendégvárás izgalma. A városi autók száguldoztak szerte-szét az uccákon, a folyosórácson a rókaprémes diszmagyarok levegőzték, a városi hajduk szidoltól maszatosan fényesítették az ősi fringiókat és az ékköves boglárkat. Az előkelőbbek olasz mondatokat tanulnak és tanulmányozták a fasiszta Itália új nemzeti szokásait.

Tizenegy óra előtt benépesedett a városháza környéke. Csoportostól jöttek elő a hivatalszobákból a tisztviselők, hogy teljesítsék a polgármester szombati napiparancsát. Ezt az írásos parancsot a hivatalvezetők kapják meg, akik arról értesültek belőle, hogy Magyarország milyen sokat köszönhet Olaszországnak, ezért illendő, hogy a Szegeden átutazó olasz vendégek üdvözlésére felvonuljon a város társadalma. Közlik tehát a hivatalvezetők beosztott tisztviselőikkel, hogy a gyülekezés háromnegyed tizenegy órakor lesz a városháza kapuja előtt és

a kivonulás mindenkire kötelező.

A hivatalokban csak a legszükségesebb segéd- és kezelőszemélyzet maradhat.

Tizenegy órakor indult meg a városi tisztviselők zárt menete az állomás felé. A menethez csatlakozott a forgalmi adóellenőrök szabadcsapata.

Az állomásépület perronja

már zászlódiszben várta az érkezőket. Olasz és magyar lobogók borították a bejáratokat, amely alatt, egészen a negyedik szinparig, széles piros szőnyeg futott. A perron födele alatt álltak feszes sorban a bajtársi szervezetek szakaszai, utánuk következett a katonazenekar és szabályos távolságokban diszsisakos rendőrök posztoltak a diszgyenruhás rendőrtisztek parancsnoksága alatt.

Valamivel később érkeztek a diszmagyaros urak dr. Aigner Károly főispán vezetésével. Dr. Szalay József kerületi főkapitány, Fodor Jenő polgármesterhelyettes, Gaál Endre tanácsnok, Bokor Pál nyugalmazott polgármesterhelyettes, Berzenczey Domokos műszaki főtanácsos, valamint a város három fiálisan kiöltözött diszhajduja. A fogadtatáson a papságot Várhelyi József pápai prélatus képviselte.

A civil-közönség a vörös futószőnyeg két szélén sorfalat állott a kifeszített ernyők alatt, mert állandóan szemergett a csendes, tavaszi eső.

A várakozás ideje nagyon hosszúra nyúlt, bár az olasz képviselők külön gyorsvonata menetrendszerű pontossággal futott be az állomásra, de a rendezők szükségesnek tartották, hogy a fogadók tömege jó korán helyén legyen.

Megérkeznek az olasz képviselők.

A vonat néhány szalonkocsiból, két étkező- és két hálókocsiból állott. Vadonat új egyenruhába öltözött vasuti tisztviselők vezették a vonatot, amely háromnegyed tizenkét órakor állt meg az állomás előtt.

— Az ernyőket lecsukni — hangzott az erőfeszítő vezényszó és a következő pillanatban nemcsak az ernyők csukódtak össze, hanem a férfialapok is leröptek a fejekről. A katonazenekar a fasiszta indulóra zendített rá, ez alkalommal már — nem a Radetzki-marsra.

A vonatból egymásután szálltak le a mosolygós arcú olaszok és boldogan állapíthatták meg, hogy

Szeged népe kedvükért megadja a fasiszta üdvözlését.

A jobb karok merészen feléjük lendültek és zengett az *eviva*, úgy, hogy teljesen elnyomta a katonazenekar indulóját is. Az olaszok udvariasan szintén felemelték jobb karjukat és csak most derült ki, hogy, ők másképpen eme-

lik. Valamivel följebb tartják és tenyerük az ég felé fordul.

A katonazenekar elhallgatott. Megkezdődtek az üdvözlések. A város társadalma és hatósága nevében

dr. Aigner Károly főispán üdvözölte az olasz vendégeket olasz nyelvű beszéddel.

A beszédet Mally tanár, a szegedi egyetem olasz lektora fordította olaszra és írta le a főispán számára fonetikusán.

A közönség áhitattal hallgatta az ismeretlen, de dallamos szavakat, amelyek között néhány ismerős is szerepelt, mint például Benito Mussolini, Bethlen, Vittorio Emanuele. A publikum ezeket a neveket vágyakozva kapta el és mindegyikre felharsant az örömteljes *eviva*! Az olaszok együtt eviváztak a magyarokkal, de azért az evivázás között is volt különbség. A magyarok minden *eviva* után előrelelendítettek felnyújtott karjaikat, az olaszok karja viszont mozdulatlanul kinyújtott maradt.

A főispán beszéde után Csiby őrnagyné mondott rövid olasz üdvözlő beszédet a szegedi asszonyok nevében és virágcsokrot nyújtott át a vendégeknek, majd Salvó Hugó üdvözölte egykori honfitársait.

Az üdvözlő beszédekre az olasz vendégek nevében Cippico válaszolt és ekkor derült az ki, hogy a beszéd is másképpen zeng a született olaszok ajkán. Senki sem értett egy kukkot sem a néhány olaszul tudó vendégfogadón kívül a beszédből, de azért mindenki érezte, hogy mi a beszéd értelme. Az ismeretlen szavaknak értelmet adott a hangsúly.

Arról beszélt az olasz szenátor, hogy Szeged milyen nevezetes városa Magyarországnak,

A Kossuth Lajos-sugárúton kétszer belőttek egy villamos ablakán?

Titokzatos események a villamoskocsiban, amelynek egyelőre nincs magyarázata

(A Délmagyarország munkatársától.) Hét-főn délelőtt feltizenegykor titokzatos dolgok játszódtak le a Rákóczi-tér előtt haladó 75. számú villamoson. A villamoskocsi a Rókus állomás felé haladt. A kocsi belsejében tartózkodó jegyszedő és az utas ekkor arra lett figyelmes, hogy a kocsi egyik ablaka megkoppant és az ablakon egyfílleres nagyságú kerek nyílt látható. Ugyanez az utas elé az ablaküvegből kiszakított üvegdarab esett le. A megdöbbenő utas felkiáltására a kocsi azonnal megállt. A vezető és a kalauz tanácsfalanul állottak a titokzatos esettel szemben.

— A kocsiba belőttek! — állapította meg a kocsi utasa.

Az alkalmazottak erre kirohantak a kocsiból, szétnéztek a Rákóczi-téren, ahol azonban olyan egyén, akiről feltételezhető volt, hogy rálőtt a villamos kocsira, nem volt látható. A kocsi körül ekkorára hatalmas tömeg ve-

Bródy Sándor
„Szerető”-je
HARRY LIEDTKEVEL
péntektől a Korzóban.

innen indult el Horthy Miklós kétezer magyar katonával és visszaszerezte az országot a kommunistáktól. Kijelentette, hogy a világháborúból csak két nemzet került ki győztesen, az olasz és a magyar, mert mind a kettő legyőzte belső ellenségét, a kommunizmust. Beszélt a Duceról, a fasizmusról és valahányszor kiejtette ezeket az ismerős szavakat, mindannyiszor felharsant az *eviva* és mindannyiszor ég felé lendültek a karok.

Amikor a szenátor befejezte beszédét, a zárt sorokban álldogáló bajtársak kiáltották háromszor egymásután:

— Vesszen Trianon!

A katonazenekar pedig rázendített a magyar Himnuszra, amelyet az olaszok felnyújtott karal hallgattak végig.

A következő pillanatban halkan füttyült a különvonat mozdonya, az olaszok gyorsan visszaszálltak a vonatra. Letelt a tíz perc, indult a gőzös tovább, Mezőhegyes felé.

A közönség *evivázott*, a kocsik ablakából sokáig küldözgették az átutazó vendégek a fasiszta üdvözlését, az egyik kendőt is lobogtatott az ittmaradókra.

Aztán harsány vezényszavak pattogtak, a diszmagyaros urak megindultak a kijárat felé, a bajtársak kettősrendjei a baloldali lejárathoz kanyarodtak, a civilruhás városi tisztviselők pedig, ki gyalog, ki villamoson visszatértek elhagyott hivatalaikba, ahol az olaszok fogadtatásának idejére hivatalszünet volt.

rődött össze. A szemlélődők véleményei nagyon eltérőek voltak. Akadt olyan járó-kelő is, aki megvizsgálta az ablaküveget és azon véleménynek adott kifejezést, hogy az ablakon gummipuskával lőttek be. Ez a felleves azonban később elesett, mert a hitelesnek látszó megállapítások szerint revolverből lőttek be a mozgó villamosba.

A kocsi személyzete a titokzatos esetet jelentette a rendőrségnek, majd a villamos elindult a Rókus állomás felé. Alig haladt azonban a kocsi néhány száz lépést, amikor

az üvegablak hangos csörrenéssel darabokra tört

és így az egyetlen tárgyi bizonyíték alkalmatlanná vált a további nyomozásra.

A titokzatos ügyben a rendőrség megindította a nyomozást, hogy világosságot derítsen arra, mi is történt tulajdonképpen a 75. számú villamos kocsiban.

Milyen munkát végzett az egyetemi építkezéseken a kedvezményezett budapesti vállalkozó?

(A Délmagyarország munkatársától.) Emlékeztet, hogy az elmúlt évben, amikor az egyetemi építési bizottság megtartotta az ujonnan épülő klinikák belső iparosmunkáira a versenytárgyalást, milyen nagy visszatetszést keltett az egész városban, de különösen a szegedi iparosok körében a szegedi vállalkozók mellőzése. Az építési bizottság az iparosmunkák országnérszét budapesti vállalkozóknak ítélte oda, bár a budapesti vállalkozók ajánlata semmivel sem volt kedvezőbb a szegediekénél s megtörtént az is, hogy a kedvezőbb szegedi ajánlatot egészen lényegtelen formahiba miatt, olyan formahiba miatt, ami fölött a buda-

pestiekkel szemben előzőleg többször elsiklott a bizottság, egyszerűen visszautasították.

A legkirívóbb eset egyik klinika üvegezési munkálatainak vállalatba adásánál történt. Erre a körülbelül ötvenezerpengős munkára pályázott az egyik szegedi vállalkozó és pályázott egy budapesti cég is, aki már a debreceni egyetemi építkezéseknél is nagyon sok munkát kapott. A szegedi vállalkozó ajánlata mindössze száz pengővel volt drágább a budapestinél, de a bizottság, megfeledkezve arról, hogy a város közönsége az egyetemi hozzájárulás megszavazásához azt a feltételt is kötötte, hogy a szegedi iparosok ajánlata a